

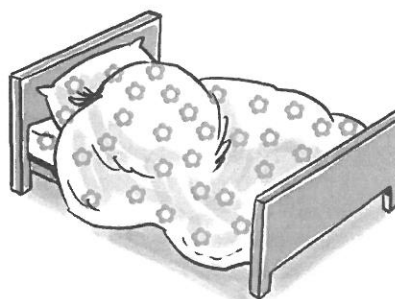
Naam: _____

Slapen tussen papier (leestoets, deel 2)

2. Lees het tweede deel van het verhaal en de vragen.

Kruis bij elke vraag het juiste antwoord aan.

Er is maar één juist antwoord bij elke vraag.

Charley schudde haar hoofd. Ze had ervaring. Ze was al weggelopen sinds haar derde, ze had genoeg geoefend. Tot nu toe was ze elke keer dezelfde dag nog thuisgekomen, de laatste keer om elf 's avonds. Dat was de enige keer dat haar moeders gemerkt hadden dat ze weg was. Maar nu zouden ze het zo snel niet merken: er lag een bult in haar bed en een plukje haar op het kussen. Daarom kriebelde haar haar nu tegen haar wangen in plaats van in haar hals.

"Ik heb ervaring", zei Charley. "Maar ik moet nog wel een doos zoeken."

Kranten dwarrelden op de grond toen de man opstond.

"Zal ik je helpen? Heb je geld?"

"Dozen kosten geen geld", zei Charley.

"Maar borrels wel", zei de man en hij gaf haar een hand. Hij liep een beetje scheef. Toen hij bukte, zag Charley waarom: hij had een heleboel plastic tassen mee te sjouwen. Die droeg hij zeker altijd aan dezelfde kant.

"Een rugzak is handiger", zei Charley.

"Maar daar kan zo weinig in", zei de man.

"Er zijn ook grote rugzakken."

Het was een gesprek van niks. Daarom zei Charley: "Ik heet Charley."

"Ik niet", zei de man. Ergens uit de haren op zijn gezicht keken twee bruingele ogen haar aan.

Charley moest lachen. De man ook, en toen zei hij: "Ik heet namelijk Charlotte."

Charley lachte maar weer, al vond ze het niet zo'n vreselijk leuk grapje. MamaPoes noemde haar wel eens Charlotte, en MamaSee alleen als ze boos was. Toen de man verder zweeg, vroeg Charley toch maar: "Maar in het echt?"

"In het echt wat", bromde de man. Hij trok haar opzij voor een tram, want Charley was vergeten op te letten. Jammer, de trams reden nog. Dan was het nog niet echt nacht.

"Hoe heet u in het echt?"

"Karel", zei de man kort. "Hier is een goed café."

"Mogen er wel meisjes in?"

vroeg Charley ongerust. Door de bewasemde ruiten zag ze geel licht. De schimmen erachter leken mannschimmen.

"Jazeker", zei Karel. "Jij wel. Als je maar betaalt."

Charley dacht aan het geld uit laatje van MamaSee. Vooruit dan maar.

Binnen was de lucht dik van bier en sigarettenrook. Alle mannen hielden tegelijk hun mond en keken naar Charley. Alleen de man achter de tap keek niet naar haar, maar naar Karel.

"Is dat wel oké?" vroeg hij.

Karel schudde zijn hoofd en keek de barman droevig aan. "Hoe lang ken je me nu al, Sjaak", zei hij. Het klonk niet als een vraag en hij kreeg ook geen antwoord.

"Wat zal het zijn?" zei de barman in plaats daarvan.

"Een borrel en een pils", zei Charley stoer. Alle mannen in het café begonnen tegelijk te lachen.

Charley bloosde. Maar ze deed haar rugzak af en bukte zich om het geld te zoeken en zo zag niemand het. Het bier en de borrel werden allebei voor Karel neergezet en hij nam allebei de glazen mee naar een tafeltje, maar daar schoof hij het bier naar Charley toe.

"Ik moet dat bocht niet", zei hij, en je kunt beter maar vroeg beginnen. Dan voel je straks de kou niet zo."

"Wanneer bent u weggelopen, Karel?" vroeg Charley.

"Weet ik veel", zei Karel. "Nog maar één alsjeblieft." Hij had het jeneverglasje in één slok leeggedronken en stak een vinger op naar de man achter de toog. "Jij bent nog eens een goede vriendin."

"Ik heb maar drieëntwintig euro en vijfenzestig cent", zei Charley.

Ze nam gauw een slok pils, nu ze het nog kon betalen. Het smaakte een beetje naar spruitjes.

"Dat is best", zei Karel vaag. Ook als hij zat, hing hij naar één kant. Hij haalde een pakje shag tevoorschijn, draaide een sigaret en stak hem tussen de haren achter zijn oor. Daarna schoof hij het pakje naar Charley toe. Ook Charley draaide een sjekkie. Ze voelde dat alle mannen in het café keken hoe zij een sjekkie draaide. Maar nu hoefde ze niet te blozen, want ook in sjekkies draaien had ze ervaring. Ze deed het altijd voor MamaSee.

"Heb je vuur?" vroeg Karel.

"Nee, ik bedoel ja." Ze stak het sjekkie achter haar oor. "Maar ik bewaar hem liever voor als ik hem echt nodig heb." Misschien zou ze moeten hoesten en dan zouden de mannen weer beginnen te lachen en daar had niemand wat aan.

Karel dronk zijn tweede borrel. Hij stak zijn sjekkie op met Charleys aansteker en stopte die in zijn zak. Hij dronk zijn derde borrel.

"Nu is het geld op", zei Charley.

"Nog niet, zei Karel, maar je hebt gelijk. Je moet nog een doos zoeken."

Toen ze buiten kwamen, leek hij helemaal vergeten te zijn dat hij met haar mee zou gaan. Hij sjokte weer in de richting van het station.

"Ik zie je zo wel", mompelde hij, en daarom begreep Charley dat het niet zo'n klus zou zijn een doos te vinden. Ze zou het wel alleen af kunnen.

*Naar: Lekker wakker
van Lydia Rood
Leopold, Amsterdam*